

това ще забѣлѣжа, че тукъ въ Берлинъ ние срѣщнахме, сравнително, най-голѣми мѣнотии, до като пробиемъ пѣтъ до надлежнитѣ политически сфери. Първиятъ отъ казанитѣ господа ни прие любезно, но ни каза, че, понеже сега билъ управляещъ посолството, не щѣлъ може за жалость да ни помогне както би могълъ да направи това, ако би билъ просто секретарь. Другиятъ, мжжъ развитъ и духовитъ, показва голѣмо усърдие да ни услужи въ каквото може, но, не знамъ вече, по каква причина, той не успѣ да ни улесни по въпроса за приимането ни въ министерството на външнитѣ дѣла, при всичко че добрата воля не липсуваше у него, защото той дохожда самъ по тоя въпросъ два-три пѣти при насъ. Той се учеше български и съ насъ размѣни нѣколко думи по български. Щомъ ни видѣ и поздрави съ голѣма учтивость, той побърза да ни каже: „Зная, защо пѣтувате и защо сте дошли сега и въ Берлинъ; всички сж съ васъ, но има страхъ отъ Русия“. — „Ако всички сж съ насъ и всички искатъ искрено да ни помогнатъ, нѣма никакъвъ страхъ отъ Русия“, бѣше набързо и моятъ отговоръ. Подадохме му слѣдъ това нашата брошура, и той ни каза, че ще си послужи съ нея въ своитѣ кореспонденции. Въ недоумѣнието си, обаче, дали ще могатъ да ни помогнатъ тия или други господа да се прѣдставимъ дѣто трѣба за изпълнение и тукъ мисията си по възможность азъ седнахъ на другия день, четвъртъкъ, 2/14 декемврия, та написахъ направо до желѣзния канцлеръ князь Бисмаркъ слѣдното писъмце:

„Берлинъ, 14 декемврия 1876 г.

„Ваше Сиятелство,

„Нечуванитѣ злощастия на България накараха по-  
„срѣдъ терора нашитѣ съотечественици да изпратятъ